

“ସ୍ୱପରିବର୍ତ୍ତନର ଆଧାର-ସଜା ଆନ୍ତରିକ ହୃଦବୋଧ”

ଆଜି ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତକ, ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାପଦାଦା ନିଜର ସ୍ନେହୀ, ସହଯୋଗୀ, ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଧାରରେ ବିଶ୍ୱକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସେବାରେ ଲାଗିପଡିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଉମଙ୍ଗ-ଉସାହ ରହିଛି ଯେ ଏହି ବିଶ୍ୱକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ଅଥବା ଏପରି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତ ହୋଇ ସାରିଛି । କେବଳ ନିମ୍ନ ମାତ୍ର ବାପଦାଦାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ, ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇ ନିଜର ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଜି ବାପଦାଦା ଚାରିଆଡ଼ର ନିମ୍ନ ହୋଇଥିବା ବିଶ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ସହିତ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ - ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିମ୍ନ ଅଟନ୍ତି, ଲକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହିଁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ବା ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିମ୍ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ କାହିଁକି ରହୁଛନ୍ତି ? କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ତ ନିଜର ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ବହୁତ ସହଜରେ ଏବଂ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କରିଦେଉଛନ୍ତି ଆଉ କେହି କେହି ଏବେ ଏବେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସଂକଳ୍ପ କରିବେ କିନ୍ତୁ ନିଜର ସଂସ୍କାର ବା ମାୟା ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ଆସୁଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡ଼ିକ ବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ଦ୍ୱାରା ତୁଳୁ ହେଉଥିବା ହିସାବ-କିତାବ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଉମଙ୍ଗ-ଉସାହକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେଉଛି ଏବଂ ଆଉ କେହି କେହି ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ସାହସ କରିବାରେ ହିଁ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ସାହସ ନାହିଁ ସେଠାରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉସାହ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିନା ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ମନ ପସନ୍ଦିଆ ସଫଳତା ମିଳୁନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏହି ଅଲୌକିକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଏକା ସମୟରେ ତିନି ପ୍ରକାରର ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସିଦ୍ଧି ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ଏକା ସମୟରେ ହେଉଥିବା ସେହି ତିନି ପ୍ରକାରର ସେବା କ’ଣ ? ଗୋଟିଏ ହେଲା - ବୃଦ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟରେ - ଭାଇବେସନ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପର ତରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ତୃତୀୟରେ - ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା । ତେଣୁ ଏହି ତିନି ପ୍ରକାରର ସେବା ନିମ୍ନ, ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଆଧାରରେ ହିଁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଯାଇ ମନ ପସନ୍ଦିଆ ସଫଳତା ମିଳିଥାଏ । ନଚେତ୍ ସେବା ତ ହେଉଛି, ସେବାର ସଫଳତା ଆଧାରରେ ନିଜକୁ ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଖୁସି ମଧ୍ୟ କରିଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ମନ ପସନ୍ଦିଆ ସଫଳତା ଯେପରି ବାପଦାଦା ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେପରି ହେଉନାହିଁ । ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ଖୁସିରେ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କ ଦିଲରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ଭିତରେ ଯଥା ଶକ୍ତି ହିସାବରେ ଫଳାଫଳ ମିଳିଲା ବୋଲି ଛାପ ରହିଯାଉଛି । ସାବାସ୍ ସାବାସ୍ ! ତ ନିଶ୍ଚିତ କହିବେ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ସବୁ ପିଲାଙ୍କର ଉପରେ ବରଦାନର ଦୃଷ୍ଟି ତ ସର୍ବଦା ରହୁଛି ଯେ ଏହି ସନ୍ତାନମାନେ ଆଜି ନୁହେଁ ତ କାଲି ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ବରଦାତା ସାଥୀରେ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅଧିକ ଭଲ କରିବା ପାଇଁ ସାବଧାନ ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି ।

ତେବେ ଆଜି ବାପଦାଦା ବିଶ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ କାର୍ଯ୍ୟର ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତକ ପିଲାମାନଙ୍କର ଫଳାଫଳକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ସଂଖ୍ୟାର ବୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ଚାରିଆଡ଼େ ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସାରିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାରେ ପରଦା ମଧ୍ୟ ଖୋଲିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି ସେଥିପାଇଁ ଚାରିଆଡ଼ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏବେ ଲଜା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ନିଜଟକୁ ଯାଇ ଦେଖୁଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଣାଶୁଣି କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିବାର ଇଚ୍ଛାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ବି ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ ସବୁ ପରିଶ୍ରମ ଦେଖାଯାଉଛି ତାହା ବାବା ଏବଂ ଅଳ୍ପ କିଛି ନିମ୍ନ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରଭାବର ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ଅଟେ । ତେଣୁ, ଅଧିକାଂଶ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ଯଦି ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେବେ ତେବେ ବହୁତ ଶୀଘ୍ର ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସିଦ୍ଧି-ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯିବେ । ବାପଦାଦା ଦେଖୁଥିଲେ - ଦିଲ ପସନ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ମନ ପସନ୍ଦ, ଲୋକ-ପସନ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁନିଆକୁ ପସନ୍ଦ ଏବଂ ବାପ ପସନ୍ଦ ସଫଳତାର ଆଧାର ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଏବେ କମୀ ରହିଛି, ଏବଂ ତାହା କାହିଁକି ରହିଛି ? ଏହାର ମୂଳଆଧାର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଶକ୍ତିର କମୀ, ତାହା ହେଲା ହୃଦ୍ ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ।

ତେବେ କୌଣସି ବି ପରିବର୍ତ୍ତନର ସହଜ ଆଧାର ହେଲା ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଆସିନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଭୂତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତାର ମୂଳଦୁଆ ମଜବୁତ୍ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଆଦି ସମୟରୁ ନିଜର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନକୁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆଣ ।

ପ୍ରଥମ ପରିବର୍ତ୍ତନ - ମୁଁ ଆମ୍ବା ଅଟେ, ବାବା ମୋର ଅଟନ୍ତି - ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ କେଉଁ ଆଧାରରେ ହେଲା ? ଯେତେବେଳେ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଲା ଯେ “ହଁ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଆମ୍ବା, ଇଏ ମୋର ପିତା” । ତେଣୁ ଆନ୍ତରିକ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହିଁ ଅନୁଭବ କରାଇଦିଏ, ତେବେ ଯାଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । ତେଣୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହୋଇନାହିଁ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ ଗତିରେ ଚାଲୁଥିବେ ଏବଂ ଯେଉଁ ମୁହଁରେ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଅନୁଭବ କରିଦିଏ ସେହି ମୁହଁରୁ ହିଁ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଯାହା ସବୁ ବିଶେଷ ପରିବର୍ତ୍ତନର କଥା ରହିଛି - ଯେମିତିକି ରଚୟିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ବା ରଚନା ବିଷୟରେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରି ନାହାନ୍ତି ଯେ - ହଁ, ଏହା ହିଁ ସେହି ସମୟ ଅଟେ, ସେହି ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆମ୍ବା ଅଟେ - ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉମଙ୍ଗ-ଉସାହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାଲି-ଚଳଣ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । କାହାର କାହାର ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ସଦା କାଳ ପାଇଁ ସହଜରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଏ ।

ସେହିଭଳି ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଆସିନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଦୁଇଟି କଥାର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଗୋଟିଏ ହେଲା - ନିଜର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ - ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିମ୍ନ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମନର ଭାବନା ତଥା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଦୁର୍ବଳତା ବା ପରବଶ ସ୍ଥିତିର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା । ପରିସ୍ଥିତି ରୂପୀ ପରୀକ୍ଷାର କାରଣକୁ ଜାଣି, ନିଜକୁ ଉପାର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱରୂପର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଉ ଯେ, ମୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ, ସ୍ୱ ସ୍ଥିତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ମୋ ପାଇଁ ଏକ ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ଏହିଭଳି ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସହଜରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସ୍ୱ-ଉନ୍ନତିର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ସ୍ୱ-ଉନ୍ନତିର ଆଧାର ଅଟେ । ତେଣୁ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ବିନା ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହେଲା ସଜା ଆନ୍ତରିକ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଚତୁରତାଯୁକ୍ତ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେବା, କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହୋଇଗଲାଣି, ତେଣୁ ସମୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ବା ନିଜର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ କରିବା ପାଇଁ ସେହି ସମୟରେ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ମଧ୍ୟ କରି ନେବେ କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଶକ୍ତି ନଥାଏ ଯାହାକି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ତେବେ ସଜା ଆନ୍ତରିକ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥାଏ ଏବଂ ଚତୁରତାଯୁକ୍ତ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି କରିଦିଏ ଏବଂ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି କରିଦିଏ ।

ତୃତୀୟ ପ୍ରକାରର ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବା - ମନ ଜାଣୁଛି ଯେ ଏହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ, ବିବେକ ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଏହା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ନିଜକୁ ମହାରଥୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ, ନିଜର ନାମକୁ ଯେକୌଣସି ମଠେ ପରିବାର ଭିତରେ ଖରାପ ହେବାକୁ ନ ଦେବା କାରଣରୁ ନିଜ ବିବେକକୁ ହତ୍ୟା କରି ଚାଲିଥାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ନିଜର ବିବେକକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ମଧ୍ୟ ପାପ ଅଟେ । ଯେପରି ଆପଦାତ ବା ଜୀବଦ୍ୱାତ କରିବା ମହାପାପ ଅଟେ ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ପାପ ଖାତାରେ ଜମା ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମନର ଭୀଷାକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ । ମୂଳକଥା ହେଲା - ଏହିଭଳି ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ କିଏ କ’ଣ ଜାଣୁଛି କି ! ଏମିତି ହିଁ ସବୁ କଥା ଚାଲୁଛି... କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ହିସାବ ଜଣା । କେବଳ ମୁଖର ଭୀଷା ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଲେ ଯାଇ ଜାଣିବେ, ତାହା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସବୁ କିଛି ଜାଣି ମଧ୍ୟ ଅଜଣା ହୋଇ ଭୋଳାପଣିଆରେ, ଭୋଳାନାଥ ରୂପରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚଳାଉଛନ୍ତି । ଯେବେକି ସବୁ କିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ବି ଭୋଳା କାହିଁକି ହେଉଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ବାବା ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପାପ ଉପରେ ଆଉ ଅଧିକ ପାପ ନ ଚଢ଼ୁ, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ଦୟା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ ? ଏହିଭଳି ପିଲାମାନେ ପରମବୁଦ୍ଧିବାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ଚତୁରତାର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଦୟାଳୁ ଭାବନା ରଖି ଭୋଳାନାଥ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ତେବେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ପ୍ରତି ମୁହଁର ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ କର୍ମର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ରହୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ହୃଦୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱୟନର ଚିତ୍ର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନ୍ତରକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ

ଯେହେତୁ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ହେଉଛି । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହୃଦୟର ସନ୍ଦେହ ବା ମନର ସଂକଳ୍ପର ଚାର୍ଟ ବାପଦାଦାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ଏବଂ ଚାହିଁଲେ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ମଧ୍ୟ, ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥ୍ୟ, ସ୍ଥାନ, ସମୟ ଏବଂ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ କରିଛି - ସବୁ କିଛି ଶୁଣାଇ ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ସବୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ଅଜଣା ହୋଇ ରହୁଛି । ତେବେ ଆଜି ସାରା ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ।

ତେଣୁ ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ତୀବ୍ରଗତିରେ ନହେବାର କାରଣ ହେଲା “ସଜା ଆନ୍ତରିକ ହୃଦବୋଧର କମୀ । ତେବେ ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ବହୁତ ମିଠା ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରାଇପାରିବ । ଏହା ତ ଜାଣୁଛ ନା । କେତେବେଳେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କର ନୂରେ ରନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ରନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନୟନରେ ସମାହିତ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିନ୍ଦୁ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କର କାରଣ ନୟନରେ ତ କେବଳ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇପାରିବ, ଶରୀର ତ ସମାହିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ କେତେବେଳେ ନିଜକୁ ମସ୍ତକରେ ଚମକିଥିବା ମସ୍ତକମଣୀ ବା ଚମକିଥିବା ତାରକା ଅନୁଭବ କର, କେତେବେଳେ ନିଜକୁ ବୁଢ଼ା ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ଭୂଜା ବା ସାକାରରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପରେ ଡାହାଣ ହାତ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କର ବା ହୃଦବୋଧ କର । କେତେବେଳେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିଷ୍ଟା ସ୍ୱରୂପରେ ଅନୁଭବ କର, ଏହିଭଳି ନିଜର ହୃଦବୋଧ କୃତ୍ରିମ ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ବହୁତ ବିଚିତ୍ର ଏବଂ ଅଲୌକିକ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । କେବଳ ଜ୍ଞାନ ହିସାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ହୃଦବୋଧ କର । ଯଦି ଏହିଭଳି ନିଜର ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ବଢ଼ାଇ ଚାଲିବ ତେବେ ଅନ୍ୟ ପଟେ ଥିବା ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପେ-ଆପେ ସ୍ୱୟଂ ଭାବରେ ହୃଦବୋଧ ହେବ । କାରଣ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦର୍ପଣ ଉପରେ ଥିବା ଛୋଟିଆ ଦାଗଟିଏ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ରୂପରେ ଦେଖାଯିବ ଏବଂ ତା’କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ତେବେ ବୁଝିପାରିଲ - ସ୍ୱ-ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆଧାର ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି । ତେଣୁ ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ, କେବଳ ଗଣି ଗଣି ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଏହି ଏହି ଶକ୍ତି ସବୁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜ ପ୍ରତି, ସେବା ପ୍ରତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । ବୁଝିପାରିଲ ? କେହି କେହି ପିଲା କହୁଛନ୍ତି କ’ଣ ବାବା କେବଳ ଏହି କାମ କରୁଛନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ବାବା ମଧ୍ୟ କ’ଣ କରିବେ, ସାଥୀରେ ନେଇକରି ତ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯେହେତୁ ସାଥୀରେ ନିଶ୍ଚିତ ନେଇ ଯିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ସାଥୀ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେବା ଦରକାର ନା ସେଥିପାଇଁ ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମାଚାର ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ସାଥୀମାନେ ‘ମୋ’ ସମାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ପଛରେ ଆସିବାବାଲାଙ୍କ ବିଷୟରେ ତ କୁହାଯାଉନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ତ ତେର ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସାଥୀମାନେ ତ ସମାନ ହେବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ତୁମେମାନେ ସାଥୀ ଅଟ, ନା ବରଯାତ୍ରୀ ଅଟ ? ବରଯାତ୍ରୀଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ତ ବହୁତ ଅଧିକ ଥିବ ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀଙ୍କର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତେବେ ବରଯାତ୍ରୀ ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ରହିବେ କିନ୍ତୁ ସାଥୀମାନେ ତ ସମାନ ହେବା ଦରକାର ନା ଆଜ୍ଞା ।

ଏମାନେ ଇଷ୍ଟର୍ଷି ଜୋନ୍‌ର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଇଷ୍ଟର୍ଷି ଜୋନ୍ କ’ଣ କରୁଛି ? ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ କେଉଁଠାରୁ ଉଦୟ କରିବ ? ବୁଢ଼ାବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ବା ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ (କଲିକତାରେ) ହୋଇଥିଲା । ସେକଥା ତ ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଏବେ କ’ଣ କରିବ ? ପୁରୁଣା ଗନ୍ଧା ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ଅଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଦାଦା ଲେଖରାଜଙ୍କର ହୀରା ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ଥିଲା - ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସିର କଥା କିନ୍ତୁ ଏବେ କ’ଣ କରିବ ? ଏବେ କୌଣସି ନବୀନତାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ କର ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରିବ ଯେ ଇଷ୍ଟର୍ଷି ଜୋନ୍‌ରୁ ଏହିଭଳି ନବୀନତାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଛି । ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି କରିନାହାନ୍ତି ତାହା ଏବେ କରି ଦେଖାଅ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ଉତ୍ସବ ବା ଆଲୋଚନା ଚଳୁ ଇତ୍ୟାଦି ତ ବହୁତ କରିଲ, ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସେବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରିଲ, ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଲା - ଏସବୁ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ନା କିଛି ନବୀନତାର ଝଲକ ଦେଖାଅ । ବୁଝିପାରିଲ ।

ବାବାଙ୍କର ଘର ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ଘର । ଆରାମରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ, କାରଣ ମନର ଆରାମ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥୁଳ ଆରାମର ଅନୁଭୂତି କରାଇଦେଇଥାଏ । ଯଦି ମନରେ ଆରାମ ନଥିବ ତେବେ ସ୍ଥୁଳ ଆରାମର ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାଧନ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବେଆରାମ ଅନୁଭବ ହେବ । ଯେହେତୁ ଦିଲକୁ ଆରାମ ମିଳୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଦିଲ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ରାମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆରାମର ଅନୁଭବ କରୁଛ । ତେବେ ଆରାମ ମିଳୁଛି, ନା ଯିବା ଆସିବା କରିବାରେ ବେଆରାମ ଲାଗୁଛି ? ପୁଣି ବି ମିଠା ଭ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କର, କାରଣ ମେଳାର ତ ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା, ପରିବାର ସହିତ ମିଶିବା - ଏହିଭଳି ମେଳାର ଅନୁଭବ କରିବା ମଧ୍ୟ ମିଠା ଭ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଆଜ୍ଞା !

ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତିକୁ ଯଥା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ସ୍ୱ-ପରିବର୍ଦ୍ଧନ ଆଧାରରେ ସେବାରେ ମନ ପସନ୍ଦିଆ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଦିଲ୍ ଖୁସ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସଜା ହୃଦୟରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ରୂପରେ ରହୁଥିବା ସଫଳତା-ସ୍ୱରୂପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦିଲାରାମ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଦିଲ୍ରେ ସହିତ ଯାଦପ୍ୟାର ଅର୍ଥାତ୍ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ନମସ୍କେ ।

ପାର୍ଟମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଛତୁଛାୟା ତଳେ ରହୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ? ଯେଉଁଠାରେ ବାବାଙ୍କର ଛତୁଛାୟା ରହିଛି ସେଠାରେ ସର୍ବଦା ମାୟାଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଛତୁଛାୟା ତଳକୁ ମାୟା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ତେଣୁ ଆପେ ଆପେ ମେହନତ କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ମଉଜରେ ହିଁ ରହିବ । କାରଣ ମେହନତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଉଜର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢିବା ସମୟରେ ମେହନତ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ତ ଅଧିକ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡେ, ତେଣୁ ସେତେବେଳେ କେହି ଖୁସି ମଉଜରେ ଖେଳନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ମେହନତ କରିବା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଖୁସି ମଉଜ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁଠି ମେହନତ ଅଛି ସେଠାରେ ମଉଜ ନାହିଁ ଏବଂ ଯେଉଁଠି ମଉଜ ଅଛି ସେଠାରେ ମେହନତ ନାହିଁ । ତେବେ ସର୍ବଦା ଛତୁଛାୟା ତଳେ ରହିବା ଅର୍ଥ ମଉଜରେ ରହିବା କାହିଁକି ଏ ନା ଠାରେ ଉକ୍ତ ଉକ୍ତ ପାଠପଢା ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ପାଠପଢା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟୀ ହେବୁ, ପାସ ମଧ୍ୟ ହୋଇସାରିଛି ସେଥିପାଇଁ ମଉଜରେ ରହୁଛୁ । ଏହା ତ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ପାଠପଢା, କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଖୁସି-ମଉଜରେ ରୁହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମଉଜରେ ରହିବାର ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ, ସେବା କରିଚାଲ କାହିଁକି ନା ସେବାର ଫଳକୁ ବଂମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ଉଭୟ ସମୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ, ତେଣୁ ସେବା କରିଲେ ତ ଫଳ ମିଳିବ !

ବିଦାୟ ସମୟରେ:- ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ଶୁଭଭାବନା ରଖି ଉତ୍ତାପବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିମ୍ନ ସେବାଧାରାମାନେ ତ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ, ଯେମିତି ବି ହେଉ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, କାହିଁକି ନା ଯାହାକୁ ତାହାକୁ ତ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଅଛି ନା, ବାବା ନିଜେ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସାଥୀ ଯଦି କେମ୍ପା-କୁଜା ହୋଇଥିବେ ତେବେ ସାଜିବ କି ! ଯଦି କେମ୍ପା, କୁଜା ହୋଇଥିବେ ତେବେ ସେମାନେ ବରଯାତ୍ରୀ ହେବେ ସାଥୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ କଣା, କୁଜା, କେମ୍ପା ଦେଖାଇଥାଆନ୍ତି କାହିଁକି ନା କିଛି ଦୁର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ଧର୍ମ ରାଜପୁରୀର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ଯୋଗ୍ୟ ହେବେ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହେବେ । ଆଛା !

ବରଦାନ:- ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମାହିତ କରିବାର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସଫଳତା ମୂରତ ହେଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ସାଗର ହୁଅ ।

ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସୁଛ ସେତେବେଳେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁଛି, ସେହିସବୁ କଥା ଗୁଡିକୁ ଯଦି ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରି ଦେବ ତେବେ ସଫଳତା ମୂରତ ହୋଇଯିବ । ସମାହିତ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସଂକଳ୍ପ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ କାହାର ବ୍ୟର୍ଥ କଥାବାକ୍ସର ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥ ଭାବନାର ପ୍ରଭାବ ଆଶିଂକ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ମନ ଭିତରେ ନ ରହୁ । ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାଣୀକୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣର ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଏଭଳି ପରିବର୍ଦ୍ଧନ କରିଦିଅ ଯେପରି କୌଣସି ଅକଲ୍ୟାଣର ବାଣୀ ଶୁଣି ନାହିଁ ବା ମୁଖରୁ ବାହାରି ନାହିଁ । ଅବଗୁଣକୁ ସଦଗୁଣରେ, ନିନ୍ଦାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ପରିବର୍ଦ୍ଧନ କରିଦିଅ - ତେବେ କୁହାଯିବ ମାଷ୍ଟର-ସାଗର ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ବିସ୍ତାରକୁ ନ ଦେଖି ସାରକୁ ଦେଖୁଥିବା ବା ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି ।